

“Ach ja,” zuchtte haar moeder uiteindelijk. “Je vader vindt het wel best zo.”

Emily schoot in de lach. Haar vader zag de paarden liever gisteren vertrekken dan vandaag en dat gold voor zowel hun eigen paarden als de mustangs.

“Ze heeft tijd nodig, ma.”

Ze gaf haar moeder een kus en liep de achterdeur uit. Op de veranda bleef ze staan toekijken terwijl haar zusje de grote pick-up truck voor de trailer zette en voorzichtig achteruit reed. Het meisje stapte uit, bekeek de afstand tussen de trekhaak en de trailer en stapte weer in. Op de stoel had ze een opgerolde fleecedeken liggen. Die fungeerde als dik kussen tussen haar rug en de rugleuning, zodat ze verder naar voren zat en met haar voeten bij de pedalen kon.

Emily zocht de locatie van de kudde op, al verwachtte ze de dieren op ongeveer dezelfde plek. Maar je wist het nooit zeker. Soms sloegen de dieren op de vlucht voor hongerige coyotes.

Lainey toeterde ten teken dat ze konden vertrekken.

Emily liep naar de truck en controleerde of de trailer goed was aangekoppeld, daarna opende ze het portier aan de bestuurderskant.

“Niet slecht voor een veertienjarige,” zei ze plagend. “En in minder dan twintig minuten deze keer!”

“Hahaha,” zei Lainey sarcastisch. “Wat ben je van plan?”

“Nou, wat denk je? Ik rijd.”

“Ah nee, please...” smeekte Lainey.

“Not gonna happen, sis. Move over!”

“Mag ik dan wel mijn muziek aanzetten?”

Toen haar zusje de auto uit was en naar de andere kant liep, gooide

Emily de deken achter de stoel, stapte in en paste de stoel weer aan. Ze deed alsof ze diep nadacht en haar opties overwoog.

“Nou, vooruit dan.”

Nog voor ze haar zin goed en wel had afgemaakt, klonken de eerste tonen al door de speakers.

Acht jaar jongere zusjes, je moest weten hoe je ermee om moest gaan. Lainey was inmiddels een echte puber en deed vaak exact het tegenovergestelde van wat je zei. Daar had ze nu dankbaar gebruik van gemaakt. Sinds een tijdje was Lainey helemaal weg van de country-band *Restless Road*. Hun EP was net uit en werd onderhand 24/7 beluisterd op de *Lambert family Ranch*.

In het begin had Emily het niets bijzonders gevonden, maar ze was de muziek (en de bandleden) gaan waarderen en inmiddels was ze bijna net zo'n grote fan als haar kleine zusje.

Terwijl ze onderweg waren naar de kudde, zongen ze samen mee met de muziek.

De eerste paar mijl konden ze gewoon over de verharde weg rijden - dat ging sneller, maar al gauw passeerden ze het veerooster en reden over de zandweg.

Het geluid van de truck had de paarden verjaagd. Het enige wat Emily kon zien was de stofwolk die ze achterlieten op hun vlucht.

Ze parkeerde de truck met trailer vlak bij de koeien. Ook die hadden het geluid van verre horen aankomen, maar voor hun betekende het geen gevaar. Het betekende eten. Standaard lag er een zak voer en baal hooi in de laadbak en dat wisten de runderen maar al te goed. Nieuwsgierig lociend kwamen ze op de truck af.

Samen met Lainey haalde ze de weidepanelen van de trailer. Ze maakten een kleine omheining met de acht panelen, waarbij ze begonnen aan weerszijden van de laadklep. Daarna schudde ze wat hooi op de grond. De kudde telde op het moment zo'n vijftig dieren in leeftijden van een half jaar tot aan de oude Granny van zeventien jaar oud. Het dier werd al een paar jaar niet meer drachtig en bracht daarvoor geen geld meer op, maar ze was van grote emotionele waarde voor de familie Lambert en dus bleef ze lekker op de range lopen.

"Welke dame moeten we hebben," vroeg Lainey.

Emily keek de kudde rond, maar hoefde weinig moeite te doen. Het drachtige dier sprong er gewoon direct uit en ze vroeg zich af hoe ze die vanochtend ooit had kunnen missen.

Gewapend met een bakje brokken liep ze op de koe af. Al rammelelnd ging ze de koe voor naar de geïmproviseerde afrastering en de trailer in. Achter de koe blokkeerde Lainey de weg, maar dat bleek niet nodig te zijn.

"Klopt het nummer?" vroeg Emily aan haar zusje.

Al hun koeien hadden een brandmerk op hun achterste. Aan dat nummer kon de familie hun dieren herkennen.

"2352, helemaal goed."

Het inladen was zo gepiept en nadat ze de panelen weer op de trailer geladen hadden, konden ze terug naar huis. De klok in de truck gaf aan dat het al bijna half twee was. Dat betekende dat ze, zodra ze thuiskwamen, alweer vol aan de bak mochten bij de kalveren. Emily had graag haar foto's van vanochtend willen uitzoeken, maar dat zou nog even moeten wachten.

Eigen schuld, dacht ze.